

ימים שהרי הוא אומר "ובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין לך יהיה". שאין תלמוד לומר "לך יהיה", שהרי כבר נאמר ברישא דקרא "יהיה לך", ומה תלמוד לומר פעם נוספת "לך יהיה"? הוסיף הכתוב הויה אחרת בבכור, כמו זו הבאה בהיקש מתודה, דהיינו יום נוסף לאכילה, והרי הוא נאכל לשני ימים [ראה רש"ש שהקשה, שהיה לנו להוסיף יום ולילה ויהא נאכל לשני ימים ושני לילות].

וכשנאמרו הדברים לפני רבי ישמעאל אמר להן: צאו ואמרו לו לרבי עקיבא: טעית במה שחזרת בך מהיקש בכור לשלמים והיקשתו לתודה. דעל כרחך אין להקישו לתודה. דהא תודה, מהיכך למדה שחזה ושוק שלה ניתן לכהנים? משלמים בהיקש, שכן בגופיה לא כתיב, וכיצד אפשר לומר שבכור ילמד בהיקש מחזה ושוק דתודה לענין זמן אכילה? וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש?

הא אין לך לידון בלשון אחרון שדנת להקישו לחזה ושוק של תודה, אלא בלשון ראשון! שבכור לשלמים הוא דהוקש, בהאי קרא ד"כחזה התנופה".

והוינן בה: ורבי ישמעאל, האי "לך יהיה" מאי עביד ליה? שהרי ללמד על שני ימים בכור אינו צריך שכבר הוקש לשלמים!?

ומשנינן: לימד על בכור בעל מום שהוא מתנה לכהן, שלא מצינו בכל התורה מהיכך ללמדו אלא מיתור הפסוק "לך יהיה".

הטא, אף בכור אינו בא על הטא, ועל כן יש ללמוד ממנו: מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד, אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד!

אמר לו רבי יוסי הגלילי: אף אני אומר: נדון דבר מדבר, ונלמד דבר מדבר. שהבכור דומה לחטאת ואשם, שכן הטאת ואשם ניתן בשרם מתנה לכהן, ובכור גם הוא ניתן מתנה לכהן. ועוד דומה להם, שכן מה הטאת ואשם אין באין בנדר ונדבה, אף בכור אינו בא בנדר ונדבה, מה שאין כן שלמים שבאין בנדר ונדבה. ואם כן דין הוא שנלמד בכור מהם: מה הטאת ואשם נאכלין ליום אחד, אף בכור נאכל ליום אחד!

קפץ רבי עקיבא להשיבו, ונסתלק, נשתתק רבי טרפון. אמר לו רבי עקיבא לרבי יוסי הגלילי: הרי הוא אומר בכור "ובשרם יהיה לך כחזה התנופה", הקישן הכתוב, בכור לחזה ושוק של שלמים: מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד. ואין משיבין על ההיקש!

אמר לו רבי יוסי הגלילי לרבי עקיבא: עדיין יש להשיב: אתה היקשתו לחזה ושוק של שלמים, ואני מקישו לחזה ושוק של תודה, שהרי לא נאמר בקרא באיזה חזה ושוק מדובר, ויש לומר "תפסת מועט, תפסת" מה תודה נאכלת ליום ולילה, אף בכור נאכל ליום ולילה בלבד!

אמר לו רבי עקיבא לרבי יוסי הגלילי: מודה אני לדבריך שיש להקישו לחזה ושוק של תודה, ומכל מקום דין הוא שיאכל לשני

1. יש להוכיח לכאורה מסוגיא זו כשיטת הרמב"ם [פ"ט ממעשה הקרבנות ה"ה] שתודה